

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **Zentiva a. s.**, se sídlem Nitranská 100, Hlohovec, Slovenská republika, zastoupené JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Duškova 45, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2010, č. j. MZDR11572/ 2010, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2015, č. j. 6 Ad 10/2010 – 136,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2015, č. j. 6 Ad 10/2010 – 136, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 3. 2010, č. j. MZDR11572/ 2010 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí žalovaného“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a dalších účastníků proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 29. 12. 2009, sp. zn. SUKLS175300/2009 (dále též „rozhodnutí Ústavu“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), ve věci stanovení výše základní úhrady referenční skupiny č. 25/3 – antihypertenziva, antagonisté angiotenzinu II samotné, p. o. a stanovení výše a podmínek úhrady konkrétních léčivých přípravků náležejících do této referenční skupiny.

Žalobkyně se následně žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) domáhala zrušení přezkoumávaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud rozsudkem ze dne 18. 6. 2015, č. j. 6 Ad 10/2010 – 136 (dále též „napadený rozsudek“), žalobě částečně vyhověl a podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušil přezkoumávané rozhodnutí v části, kterou bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ústavu v rozsahu žalobkyní napadených

výroků (tzn. výroků č. 1 a 48 až 60). Ve zbytku ponechal městský soud přezkoumávané rozhodnutí nedotčené.

Městský soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že je-li základní úhrada referenční skupiny stanovována podle léčivého přípravku, který má jiný obsah léčivé látky v jednotce lékové formy než ten, který odpovídá obvyklé denní terapeutické dávce (dále též „ODTD“), je nezbytné již při stanovení výše základní úhrady referenční skupiny provést přepočítání s použitím příslušného koeficientu odvozeného z § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb., o stanovení seznamu zemí referenčního koše, způsobu hodnocení výše, podmínek a formy úhrady léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely a náležitostech žádosti o stanovení výše úhrady (dále jen „vyhláška č. 92/2008 Sb.“). Způsob stanovení (výpočtu) základní úhrady referenční skupiny je totiž upraven v § 39c odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o VZP“). Základní úhrada se podle tohoto ustanovení stanoví ve výši nejnižší ceny pro konečného spotřebitele připadající na denní terapeutickou dávku léčivého přípravku zařazeného do referenční skupiny, zjištěné v kterékoliv zemi Evropské unie pro léčivý přípravek dostupný v České republice. Použití koeficientů v rámci úpravy stanovení výše základní úhrady v referenčních skupinách tak zákon nepředpokládá, neboť to je možné až při stanovení výše úhrady konkrétního přípravku podle § 39b zákona o VZP.

Ačkoliv Ústav postupoval v projednávané věci v souladu s výše popsányými kroky (tzn. nejdříve stanovil výši základní úhrady bez použití koeficientů, které aplikoval následně až při výpočtu výše úhrady konkrétních přípravků), dle názoru městského soudu byly při výpočtu úhrady jednotlivých přípravků použity koeficienty, které neodpovídají koeficientům uvedeným v § 16 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 92/2008 Sb. Úvaha o zdůvodnění použití právě těchto koeficientů přitom chybí jak v prvostupňovém, tak i v přezkoumávaném rozhodnutí. Městský soud proto shledal rozhodnutí žalovaného v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Městský soud současně poukázal na další pochybení žalovaného, spočívající v nezohlednění okolnosti, že v době, kdy mělo rozhodnutí Ústavu vyvolat své účinky, platila již nová sazba DPH, která nicméně do výpočtu výše úhrady nebyla promítnuta, a to i navzdory tomu, že žalobkyně na tuto změnu ve svém odvolání proti rozhodnutí Ústavu výslovně upozorňovala.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž rovněž požádal o přiznání odkladného účinku. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle obsahu jednotlivých kasačních námitek je nicméně zřejmé, že byla podána pouze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uplatnění důvodu podle písm. b) citovaného ustanovení (tj. vady řízení před správními orgány) je totiž v případě kasační stížnosti žalovaného správního orgánu z povahy věci vyloučeno.

Stěžovatel vytýká městskému soudu především porušení § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť žalobkyně se ve své žalobě nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí nedovolávala; namítala pouze to, že použití koeficientů při stanovení výše úhrad bylo samo o sobě v rozporu se zákonem. Tuto námitku shledal navíc městský soud nedůvodnou, když dovodil, že v projednávané věci nebyly koeficienty pro stanovení výše základní úhrady použity (s ohledem na uvedené považuje stěžovatel napadený rozsudek současně za nepřezkoumatelný, protože není zřejmé, proč se soud s otázkou nemožnosti použití koeficientů při stanovení výše základní úhrady poměrně obsáhle argumentačně vypořádává). Stěžovatel odkazuje v této souvislosti na komentářovou literaturu, jakož i na judikaturu Nejvyššího správního soudu

pokračování

(sp. zn. 9 As 6/2007), dle které soud nad rámec žalobních bodů přihlíží z úřední povinnosti toliko k vadám, jež by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, a to za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a takové míry závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

I přes shora uvedené stěžovatel dodává, že nesouhlasí ani se závěrem městského soudu o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Pokud jde o použití koeficientů ve výpočtu úhrady za jednotku lékové formy, Ústav ve svém rozhodnutí na str. 34 a 39 konstatoval, že při stanovení výše základní úhrady postupoval podle platné legislativy a vlastní metodiky pro stanovení základní úhrady (dále jen „metodika“), která je součástí správního spisu. Metodika v podrobnostech popisuje postup stanovení základní úhrady a přepočtu úhrad za jednotku lékové formy ze základní úhrady, kterým se Ústav řídí ve všech obdobných řízeních; v bodě 6. 3. 2. pak konkrétně vymezuje postup stanovení úhrady za jednotku lékové formy, přičemž pamatuje také na situaci, jaká nastala v posuzovaném případě, kdy Ústav provádí výpočet pro léčivé přípravky s jinými silami než dvojnásobnými a polovičními oproti stanovené ODTD (tj. s jinými silami, než pro které v § 16 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 92/2008 Sb. výslovně určuje vyšší koeficientu). Vzhledem k tomu, že vyhláška se vztahuje pouze na situace, kdy se ze základní úhrady za ODTD vypočítává úhrada přípravků s dvojnásobnou (odst. 1) nebo poloviční silou (odst. 2) než je ODTD, Ústav pro účely řešení ostatních situací analogicky odvodil způsob stanovení koeficientů pro celou škálu dalších modelových případů. Způsob výpočtu takových koeficientů pak podrobně popsal v dokumentu, na který metodika výslovně odkazuje (rovněž součást spisové dokumentace). V přezkoumávaném rozhodnutí lze odkaz na příslušné metodiky nalézt na str. 38. Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že popsaný postup má své opodstatnění, neboť rozhodnutí Ústavu po formální stránce zásadně zpřehledňuje, přičemž není nikterak v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Účastníkům řízení byl předmětný dokument k dispozici, mohli se tak s jeho obsahem seznámit, popřípadě jej rozporovat, měli-li o jeho správnosti či srozumitelnosti jakékoliv pochybnosti (což však neučinili). Stěžovatel následně v této souvislosti poukazuje na dle jeho názoru přílehlavou judikaturu Nejvyššího soudu (sp. zn. 30 Cdo 1238/2013), vztahující se k posuzované otázce.

Překročení pravomoci a postup městského soudu v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. shledává stěžovatel též v přezkoumání námitky zákonnosti použité sazby DPH, která není součástí žalobních bodů. Pro úplnost stěžovatel dodává, že použití sazby DPH ve výši 9 % je dle jeho úsudku správné, neboť výše základní úhrady závisí rovněž na výši daní a obchodních přírůžek ve státech, kde byla cena léčivého přípravku referencována. Pokud by měl Ústav postupovat podle požadavku městského soudu, nemohl by tak učinit, aniž by se s jistotou vyhnul případným nesouladům ve vstupních hodnotách, vzniklým v důsledku změn uvedených ukazatelů v ostatních zemích referenčního koše, a s tím související nežádoucí deformací výše stanovené základní úhrady. Stěžovatel má tudíž za to, že je nezbytné vycházet z právního stavu platného a účinného ke dni vydání rozhodnutí.

Závěrem kasační stížnosti upozorňuje stěžovatel na nesrovnalost ve formulaci I. výroku napadeného rozsudku, když správně mělo být dle jeho názoru zrušeno přezkoumávané rozhodnutí jako celek, jelikož výrok č. 1 rozhodnutí Ústavu je podmiňujícím vůči všem dalším výrokům tohoto rozhodnutí. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ze dne 5. 11. 2015 setrvala na svém přesvědčení, že pouhá aplikace koeficientů podle § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb. neobsahuje posouzení vhodnosti

síly léčivého přípravku, jak to vyžaduje zákon o VZP v ustanovení § 39b odst. 2 písm. e). Dle názoru žalobkyně je obtížně představitelné, jak by princip koeficientů mohl zohlednit vhodnost síly, tedy zákonné kritérium uvedené v § 39b odst. 2 písm. e) zákona o VZP, když koeficienty dle § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb. jsou stanoveny zcela obecně a ve stejné výši provšechny druhy přípravků, zcela bez ohledu na vhodnost konkrétní síly jednotlivých přípravků a jejich obvyklé dávkování. Přitom právě tyto dva parametry se u konkrétních přípravků liší v závislosti na konkrétní klinické situaci. V řadě případů je konkrétní síla určitého přípravku významně vhodnější než síla jiná, přičemž se nejedná o žádnou z výjimek uvedených v § 16 odst. 3 vyhlášky č. 92/2008 Sb. Posouzení vhodnosti síly je proto dle názoru žalobkyně nutno provést u jednotlivých léčivých přípravků (resp. skupin přípravků) individuálně s ohledem na jejich vlastnosti, a nikoliv pomocí pevně stanovených koeficientů.

Pro názornost žalobkyně dodává, že z podkladů obsažených ve spise plyne, že frekvence dávkování losartanu (léčivé látky obsažené v přípravku, od něhož byla odvozena výše základní úhrady referenční skupiny č. 25/3) byla Ústavem stanovena na jedenkrát denně při ODID 50 mg/den. Při dostupnosti tablet o síle 12,5, 25, 50, 75 a 100 mg by to logicky znamenalo, že nejvhodnější síla je 50 mg jedenkrát denně. Přesto je tato síla výrazně znevýhodněna oproti síle 12,5 mg a 25 mg, a to v důsledku přepočtu pomocí koeficientů. V podrobnostech pak žalobkyně odkázala na svou žalobu a repliku k vyjádření stěžovatele učiněného v řízení před městským soudem, jakož i na řízení vedené před zdejším soudem pod sp. zn 5 Ads 76/2015, v němž byla tato otázka taktéž posuzována.

Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že koeficienty použité v projednávané věci Ústavem (konkrétně 0,563, 0,750, 1,183 a 1,333) neodpovídají výši koeficientů podle § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb. Pokud citované ustanovení uvádí koeficient 0,667 pro každé zdvojnásobení síly, tomuto pravidlu by odpovídalo, byla-li by výše úhrady síly 50 mg pro sílu 100 mg (tedy pro zdvojnásobení síly) násobena koeficientem 1,334, nikoliv koeficientem 1,333, který byl použit. Ačkoliv se jedná o malý rozdíl, dle názoru žalobkyně není zřejmý postup, resp. algoritmus výpočtu, jakým k tomuto koeficientu Ústav dospěl; žalobkyně se proto ztotožňuje s názorem městského soudu, že správní rozhodnutí jsou v této části nepřezkoumatelná.

Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.) a je přípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s.). Stěžovatel jedná osobou mající vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Usnesením ze dne 27. 10. 2015, č. j. 3 Ads 211/2015 – 25, byl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti zamítnut.

Při přezkoumání napadeného rozsudku postupoval zdejší soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s., dle něhož je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)], nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud shledal v projednávané věci několik vad řízení před městským soudem, jež mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Kasační stížnost je tudíž důvodná.

pokračování

Stěžovateli lze na jedné straně přisvědčit v tom, že městský soud se v poměrně rozsáhlé části odůvodnění napadeného rozsudku zabývá otázkou, proč nelze při stanovení výše základní úhrady referenční skupiny aplikovat koeficienty ve smyslu § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb., a to i navzdory jeho závěru, že v posuzovaném případě tyto koeficienty při výpočtu základní úhrady použity nebyly. Na straně druhé však tato skutečnost dle názoru zdejšího soudu důvodem pro zrušení napadeného rozsudku není. Námitka spočívající v nezákonném použití koeficientů při stanovení výše základní úhrady referenční skupiny č. 25/3 totiž byla součástí žalobních bodů, a městskému soudu proto nelze vytýkat, pokud se k této otázce vyjádřil nejdříve v obecných rysech.

Pochybení, představující důvod pro zrušení napadeného rozsudku však již lze spatřovat v tom, že městský soud dospěl k závěru o „nepřezkoumatelnosti“ části rozhodnutí žalovaného (resp. též prvostupňového rozhodnutí) související s přepočtem úhrady na jednotku lékové formy prostřednictvím koeficientů, které neodpovídají koeficientům obsaženým v § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb.

Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. totiž platí, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Citované ustanovení je jedním z projevů dispoziční zásady, na které je správní soudnictví postaveno. Za výjimku z této zásady nelze považovat ani městským soudem použité ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., dle něhož „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.“ Jak konstatoval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedena v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), „[u]stanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídít jednání, a to proto, že by to bylo nadbytečné a neekonomické, neboť soud je ze spisu či z rozhodnutí dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady.“ Zdejší soud pak v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že „[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.“

V projednávané věci žalobkyně v řízení před městským soudem nečinila spornými konkrétní použité hodnoty koeficientů (tedy 0,563, 0,750, 1,183 a 1,333, na něž poukazuje teprve ve svém vyjádření ke kasační stížnosti), nýbrž zpochybňovala samotnou aplikaci koeficientů jako paušalizovaných činitelů, od nichž se nelze odchýlit a jimiž se výše úhrady toliko násobí bez ohledu na vhodnost síly přípravku. Žalobkyně tudíž v této souvislosti namítala, že úprava stanovení výše úhrady konkrétního léčivého přípravku pomocí koeficientů ve smyslu § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb. jde nad rámec zákonného zmocnění obsaženého v § 39b odst. 7 zákona o VZP (viz str. 10 a násl. žaloby). S takto vymezenou žalobní námitkou se měl městský soud vypořádat, přičemž nebyl důvod prolomit dispoziční zásadu ovládající soudní řízení správní (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a z úřední povinnosti zkoumat otázku jinou, související se správnou hodnotou koeficientů. Její zodpovězení totiž nemůže mít žádný vliv na posouzení žalobkyní nastolené otázky, a sice zda mohly správní orgány v posuzovaném případě aplikovat koeficienty ve smyslu § 16 vyhlášky č. 92/2008 Sb., aniž by v každém jednotlivém případě zkoumaly vhodnost síly léčivého přípravku.

Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelem potud, že městský soud v rozporu se zákonem překročil rámec soudního přezkumu vymezený žalobními body. Městský soud totiž dospěl k závěru o „nepřezkoumatelnosti“ části rozhodnutí žalovaného (resp. též prvostupňového rozhodnutí) za situace, kdy přezkum této pasáže rozhodnutí nebyl

nezbytný pro posouzení důvodnosti žalobních bodů. Takový postup představuje vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; srov. v této souvislosti přiměřeně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 196/2015 – 62].

Stejně tak je nutno městskému soudu vytknout, že se v rámci svého přezkumu zabýval otázkou příslušné sazby DPH, ačkoliv žalobkyně na její nesprávnost v řízení o žalobě vůbec nepoukazovala. Předmětná námitka sice byla žalobkyní uplatněna v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí [viz část II. bod 4) odvolání žalobkyně ze dne 12. 1. 2010, založeno pod ev. č. 7807/10 správního spisu], mezi žalobními body však již zahrnuta nebyla (srov. žalobu založenou v soudním spise). Jelikož použití nesprávné sazby DPH správními orgány bylo dle názoru městského soudu jedním z důvodů pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, představuje toto pochybení další překročení rámce soudního přezkumu vymezeného žalobními body, které je současně vadou řízení, mající vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63).

S ohledem na shora popsané úvahy dospěl Nejvyšší správní soud v projednávané věci k závěru, že kasací stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Pro úplnost se jeví vhodné podotknout, že zdejší soud nemohl v tomto řízení věcně posuzovat argumentaci žalobkyně související s nutností provedení individuálního hodnocení vhodnosti síly u jednotlivých léčivých přípravků namísto mechanické aplikace příslušných koeficientů. Jelikož městský soud se s touto žalobní námitkou doposud nevypořádal, Nejvyššímu správnímu soudu v této fázi řízení nepřísluší zaujmout k předmětné otázce vlastní právní názor, a předjímat tak další rozhodnutí městského soudu ve věci (srov. přiměřeně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2009, č. j. 2 As 35/2008 – 61, a ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74).

Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že stěžovateli nutno částečně přisvědčit taktéž v jeho názoru ohledně nesprávné formulace výroku I. napadeného rozsudku, když městský soud zrušil přezkoumávané rozhodnutí toliko v části, kterou bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ústavu v rozsahu žalobkyní napadených výroků (tzn. výroků č. 1 a 48 až 60). I v této souvislosti je potřebné odkázat na již citované ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., dle něhož soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Proto i zrušit přezkoumávané rozhodnutí lze toliko ve vztahu k napadeným výrokům (resp. s výjimkou kategorie výroků podmiňujících a navazujících). Výrok rozhodnutí žalovaného, byť mu předchází další povinné náležitosti výrokové části ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu (k jednotlivým náležitostem výrokové části správních rozhodnutí, jakož i rozdílů mezi výrokovou částí a výrokem coby užší kategorií viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 252/2014 – 47), je koncipován jako komplexní rozhodnutí o všech podaných odvoláních – žalobkyně i dalších účastníků a zní „*odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.*“ Pokud by v dalším řízení případně dospěl městský soud k opětovnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je nutno zrušit (což zdejší soud nyní nikterak nepředjímá), bylo by namíste zrušit je jako celek, a nechat tak žalovanému v dalším odvolacím řízení prostor pro aplikaci § 90 správního řádu a vydání některé z variant rozhodnutí předvídané tímto ustanovením (srov. v této souvislosti např. rozsudek vyhlášený Městským soudem v Praze v obdobné věci dne 26. 2. 2015 pod č. j. 8 Ad 19/2010 – 134).

pokračování

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu